

[Jørgen Junior]

beltmandat, som først blev opgivet i 1977. Vi synes ærlig talt, det er noget af en hån over for de vælgere, de skatteborgere, som reelt er med til at betale.

Så er der et andet punkt, som jeg gerne vil komme ind på, og det er det, som Det europæiske Råd sprang over dér, hvor gærdet egentlig er lavest, det, som man undlod at beskæftige sig med, og det er hele problematikken om rejser, diæter og sekretærbistand. Dér er det min opfattelse, at det er meget nødvendigt med en ærlighed, en åbenhed og en anstændighed. Det er tvungende nødvendigt, for at folkestyrets anseelse kan bevares, at man ikke risikerer at gøre politik til et levebrød i alt for høj grad. Det har en tilbøjelighed til at korrumpere og friste svage sjæle, og det er meget, meget sørgeligt, hvis det sker.

Ud fra det synspunkt føler vi nok, at hvis det var således, at man havde ønsket at give en meget høj løn, 300.000–400.000 kr., som der var tale om først, til disse EF-parlamentarikerne, skulle man give det i form af en rigtig løn, ikke i form af skjulte løntillæg, således som man har hørt om alt for mange eksempler på.

Men vi er altså ikke særlig tilfredse med det foreliggende forslag. Naturligvis skal der vedtages et forslag i den retning, men fremskridtspartiet vil ikke ved tredjebehandlingen kunne stemme for det foreliggende forslag. Vi er fremfor alt meget utilfredse med, at man går ind for dobbelt løn, for det er i den grad i modstrid med alt, hvad der er blevet sagt i de senere år, og når man ser, at finansministeren sidder og noterer, burde man have ret i at forestille sig, at finansministeren tænkte: ja, det er jo rigtigt nok, vi prøver at afskaffe dobbeltløn på massevis af områder. Jeg må medgive, der er sket en udvikling i den rigtige retning, men dette er efter min opfattelse et klart tilbageskridt.

Karlskov Jensen (V):

Jeg skal på venstres vegne anbefale lovforslagene med henvisning til folketingsformandens fremsættelsestale forleden.

Poul Schlüter (K.F.):

Det afgørende element i lovforslagene er den lønstørrelse, man har tænkt skal oppebæres af medlemmer af Europa-Parlamentet.

Nu har der været nogle forhåndsdrøftelser mellem partierne, før regeringen endeligt har udarbejdet sine lovforslag, og vi støtter i denne omgang lovforslagene.

Jeg vil gerne have sagt følgende: der vil naturligvis være mange i det danske samfund, som oppebærer en lavere indtægt end de omkring 135.000 kr., som man har tænkt skal være vederlaget for EF-parlamentarikerne, men der vil også være mange, som har en helt anden indkomst. Hvis jeg må nævne et par eksempler: smedene på Danmarks Radio vil have en langt højere indtægt end EF-parlamentarikerne. Typograferne på Politiken og andre aviser vil være i samme situation. Deraf følger nok, at der ikke vil være mange typografer og smede, som gør sig anstrengelser for at blive kandidat ud fra en økonomisk betragtning; det vil ikke være lønsomt. Dertil kommer, at hvis de pågældende måtte blive opsagt fra deres stillinger herhjemme, vil hele det faglige system og tillidsmandsordningen straks træde i funktion og gøre en indsats for dem. Sådan vil det ikke være for EF-parlamentarikerne, hvis de falder ved næste valg.

Kort sagt: vi mener, at den lønhøjde, som er valgt, er urimeligt lav – den skal heller ikke være for høj – men det er en for lav løn, det danske samfund tilbyder de mennesker, som nu skal vælges til særdeles betydningsfulde stillinger, hvor de skal repræsentere vort land. Nu skal vi jo have klaret det i denne omgang, og vi tiltræder derfor lovforslaget, men vi har den opfattelse, at en højere løn må være rigtig, når vi ser på, hvordan indkomstsituationen er i det øvrige danske samfund. I øvrigt vil jeg sige: hellere høj løn og lave omkostningstillæg og frynsegoder i øvrigt; det er også en væsentlig betragtning.

Melchior (CD):

Placeret som jeg naturligt er i talerrækken efter hr. Poul Schlüter, kan jeg også lægge mig i hans baghjul med hensyn til de betragtninger, han har gjort gældende her. Vi deler dem og deler dem også med hensyn til folketingsmedlemmer i Danmark.

Der er ét enkelt punkt, hvor jeg kan erklære mig enig med hr. Jørgen Junior: hvorfor skulle man ikke gå over et gærde, hvor det er lavest? Det ville jo være tosset at udvælge sig det højeste punkt, når man nu skal